

РЕШЕНИЕ

№ 12492

гр. София, 22.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав**, в публично заседание на 12.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **5066** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.124 във връзка с чл.16, ал.1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.
Образувано е по жалба на Ц. З. Л., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица] ап.1, срещу Заповед №IV-30 от 16.08.2022г. на Председателя на Патентното ведомство, с която е спряно изплащането на допълнителното й месечно възнаграждение за работа по вътрешно съвместителство за длъжността „Директор“ на дирекция „АПД“ в ПВ.
По изложените в жалбата съображения за нищожност и незаконосъобразност на заповедта – се моли същата да бъде отменена. На първо място се твърди, че подписалата заповедта В. Б. не е заемала длъжността „Председател на ПВ“, доколкото заповедта за назначението й №КВ-614 от 10.08.2022г. не е била влязла в сила. С оглед това се прави довода, че не е била завършила процедурата по освобождаването на предходния Председател на ПВ Т. Н. със заповед №КВ-613 от 10.08.2022г., поради което се касае за нищожен индивидуален административен акт. В тази връзка се правят твърдения за приложението на чл.335, ал.1 от КТ, доколкото при основанието за назначаване и освобождаване по чл.19а, ал.2 от ЗА –се препраща към КТ. На следващо място се подчертава, че заповедта е постановена при съществени процесуални нарушения- липсва относимо правно основание за издаването й. Посочената норма на чл.16, ал.1 от ЗДСл. касае възникването на отношения при вътрешно съвместителство. Допълва се, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като няма акт, с който да е прекратено правоотношението по вътрешно съвместителство. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание оспорващата не се представлява пред настоящата инстанция. С жалбата се претендират разноски за процесуално представителство на основание чл.38, ал.2 от ЗА за адв.Л..

Ответната страна не се представлява и не изразява становище пред настоящата инстанция. Има изразено становище от 08.10.2022г. при предходното производство за недопустимост и неоснователност на жалбата. Съображенията за недопустимост са свързани с това, че заповедта за прекратяване на вътрешното съвместителство не подлежат на съдебен контрол, тъй като има вътрешнослужебен характер /определение №417 от 17.03.2011г. по гр.дело №1630/2010г. на ВКС/.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 30.08.2022г. по отношение на връчване от 16.08.2022г. е в срок, от адресат засегнат неблагоприятно от акта, поради което е допустима.

В тази връзка трябва да се има предвид, че делото с решение №5517 от 08.05.2024г. по адм.дело №8010/23г. на ВАС, V о., е върнато за ново разглеждане след обезсилването на решението по адм.дело №8189/22г. на АССГ по съображения, че с процесната заповед не е прекратено правоотношението по вътрешно съвместителство, поради което и доводите за недопустимост на производството не се приемат. Отделно има задължителни указанията на по-горестоящата инстанция –жалбата да се разгледа срещу съответния акт. В действителност не е правена преценка за допустимост изрична, но със заповедта се засягат права на оспорващата, поради което същата има интерес от оспорването ѝ.

Отделно трябва да се съобрази, че с определението за насрочване №8845 от 17.06.2024г. на л.6 /връчено и на ответника/ – е дадена възможност на оспорващата да посочи дали има изрично заповед за прекратяване на вътрешното ѝ съвместителство. В тази връзка е постъпила молба от 08.07.2024г., в която е посочено, че такъв акт липсва и не е връчван на страната. Видно от преписката при окомплектоването и изпращането ѝ в съда с писмо от 05.09.2022г. не присъства подобна заповед, поради което за състава е безспорно, че такъв акт липсва.

В тази връзка се очертава спора по същество - дали може да се прекрати вътрешното съвместителство без изрична заповед или може ли да се счете, че е прекратено с настоящата. Преди да се отговори на този въпрос по констатациите за нищожност СЪДЪТ намира следното:

Заповед №IV-30 от 16.08.2022г. е издадена от Председателя на Патентното ведомство и не е нищожен акт. Не е спорно, че заемащата длъжността Председател на ПВ В. Б. черпи своите правомощия въз основа на заповедта за назначението ѝ №КВ-614 от 10.08.2022г. /л.11 предх.дело/, издадена от Министър-Председателя на РБ. Заповедите за освобождаване и назначаване са издадени на основание чл.79, ал.7 от ЗППМ, където е посочено, че Председателят на ПВ се назначава от Министър-Председателя, като в заповедите е визиран чл.19а, ал.2 от ЗА. Отделно със заповедта по отношение на Н. е разпоредено изплащането на обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ. Видно от чл.19а, ал.4 от ЗА органът по назначаването може да освободи лицето без предизвестие. Не е спорно, че чл.19а, ал.4 вр. с ал.2 от ЗА е специално основание за прекратяване на трудовото правоотношение извън тези по КТ и не подлежи на съдебен контрол. От друга страна- разпоредбите на КТ също са неотнормирани във връзка с момента на възникване респ.прекратяване на трудовото правоотношение с Председателя на ПВ. Това стана от момента на постановяването на

акта, връчването доколкото актът не подежи на съдебен контрол – не е свързано с отлагането му във времето на правните последици. Същото е и по ЗДСл., където в чл.124, ал.2 от ЗДСл. е разписано, че жалбата не спира изпълнението на заповедите за прекратяване на служебното правоотношение. Динамиката на правоотношения в държавната служба /без оглед на това какво е правоотношението- служебно или трудово/ не може да бъде предпоставяна от подобни обстоятелства именно поради което е налична и визираната норма за предварително изпълнение по ЗДСл. В този смисъл следва да се приема и заповедта на Министър –Председателя за стария и новия Председател на ПВ без оглед на това, че се касае за трудово правоотношение като поради изложеното е ирелевантно, че на Т. Н. заповед №КВ-613 от 10.08.2022г. е връчена на 18.08.2022г. /л.53 пр.дело/. Относимото обаче в случая е, че Т. Н. е освободена, видно от заповедта на л.12, считано от 11.08.2022г. те. връчването е ирелевантно. Съответно новият председател на ПВ е назначен, считано от встъпването му, в длъжност, видно от неговата заповед. След като е разписал на 16.08.22г. процесната заповед –е встъпил в длъжност

На следващо място оспорената заповед е издадена в писмена форма, но липсва правно и фактическо основание. За да се спре изплащането на възнаграждението за заеманата длъжност по вътрешно съвместителство, същото следва да е прекратено. Това става с изричен акт, а не с конклюдентни действия /напр. невъзлагането на задачи по втората длъжност и т.н./, следващи от макар и изричното определяне на друго лице, което да изпълнява същите функции. Изложеното се извежда по аргумент от чл.108 от ЗДСл., видно от която норма при прекратяване на служебното правоотношение се издава изричен акт в писмена форма. В случая служебното правоотношение не е прекратено за основната длъжност „Главен експерт“ в Дирекция „Спорове и административно-наказателна дейност“, но след като Л. заема по вътрешно съвместителство длъжността „Директор“ на Дирекцията въз основа на изричен акт по чл.16 от ЗДСл. –заповед №IV-24 от 12.07.22г., то и освобождаването ѝ от това съвместяване трябва да бъде с изричен писмен акт. Видно от оспорената заповед като основание е посочената разпоредбата на чл.16, ал.1 от ЗДСл., която касае не прекратяването, а възникването на служба по вътрешно съвместителство. В действителност едно от условията е длъжността да е свободна. Конкретно като фактическо основание е посочено, че длъжността директор вече е заета от друго лице. Това заемане отново обаче не касае назначаването на титуляр, а на друго лице, съвместяващо и тази длъжност. Без оглед на това – след като фактическата обстановка вече е променена и длъжността не е свободна, то ответникът по отношение на Л. – е следвало да постанови изрична заповед, с която прекратява вътрешното ѝ съвместителство и съответно в този акт да изложи правни съображения. Подобно нещо няма, както и не може да се предполага, че със заповедта за спиране изплащането на възнаграждението се прекратява и съвместителството ѝ. Това е обстоятелство, което следва да е настъпило преди това и то въз основа на изричен акт, за да се констатира единствено с настоящата заповед. От друга страна наличието на заемане на длъжността от друго лице от отдела при условията на вътрешно съвместителство при новия председател на ПВ, навежда на хипотеза на издаване на оспорения акт в несъответствие с целта на закона. Целта следва да бъде едно лице, което не заема законно длъжността да не може да се ползва от правото си на възнаграждение за това. Конкретно Л. не е освободена от съвместяваната длъжност по надлежния ред, а междувременно е определено друго лице от отдела.

Следователно заповедта е издадена от компетентен орган, валиден акт е, но е незаконосъобразен материално вкл. и постановен в несъответствие с целта на закона. С оглед изложеното жалбата следва да се уважи, ведно с последиците. Трябва да се присъди адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗА във връзка с чл.8, ал.3 от Наредба 1/2004г. от 1000лв. за настоящата инстанция и 1000лв. пред ВАС /за което се препраща с решението/ или общо 2000лв. на адв.Х. С. Л. от САК.

ВОДИМ ОТ ГОРЕИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ и на основание чл.172 от АПК

РЕШИ:

По жалба на Ц. З. Л. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] ап.1,

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна Заповед №IV-30 от 16.08.2022г. на Председателя на Патентното ведомство, с която е спряно изплащането на допълнителното й месечно възнаграждение за работа по вътрешно съвместителство за длъжността „Директор“ на Дирекция „АПД“ в Патентно ведомство.

ОСЪЖДА Патентно ведомство да изплати на адв.Х. Ц. Л. от САК адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗА във връзка с чл.8, ал.3 от Наредба 1/2004г. в размер на 2000лв..

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му.

Преписи на станите.

Съдия: